79ste Jaargang — Nr 9

Zaterdag 2 Maart 1929

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel . . . fr. 1.00
Tusschen Allerlei- en Provincieniews fr. 2.00
Voorniaen en Doodsberichten . fr. 3.00
KLEINE AANKONDIGINGEN:
Van 1 tot 4 regels . . . . fr. 2.50
Elke regel meer . . . . fr. 0.50
Voor meer dan tien inlassching, prijs volgens kkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 34855.
Telefoon 11.

Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Van ieder koeper van een kleeding stuk van Eerste Communie (jongen of meisje) biedt het

Huis C. VELGHE & Co

80-82, Maestrichterstraat,
Tongeren

EEN MOOI GESCHENK AIN AANDENKEN

Over de Vlaamsche Kwestie.

EEN NIEUWE GEEST.

Onder bovenstaanden titel kondigt het « Handelsblad » van Antwerpen, het volgend artikel af, waarmede wij volkomen instemmen :

« Wij hebben van lang voor den oorlog, geleverd voor eene gezonde regeling der Vlaamsche kwestie tusschen goedgezinde Belgen, die de onschendbaarheid van de Staatinstellingen boven alle welkdanige geschillen stellend, die instellingen nog willen verstevigen door het uit den weg ruimen van alle taalgrieven waar ook en dewelke ook.

» Er moet in ons land niemand gekrenkt worden onder taalopzicht ; een goed huisvader bemint al zijn kinderen op gelijkaardige wijze en maakt geen uitsteeksel tusschen het een het andere.

» Zoo moet het gebeuren in meertalige landen waar de eene taal voor den Staat zoo lief moet zijn als de andere en de eene niet minder geteld worden als de andere.

» Het is heel jammer dat in zekere middens te Brussel de goede bedoelingen der welwilleuden altijd werden gesaboteerd en die dwarsdrijvers moeten nu niet voor de pinnen komen met gebeurtenissen van onder den oorlog om het voor te stellen alsof zij 't gelijk in pacht hebben.

» Zij meenen altijd meester willen spelen ook voor 1914 en zich tegen alle gedachten van rechtvaardigheid en gelijkheid verzet, om uit gemakzucht en vooringenomenheid hunne verkeerde, valsche, voor de eenheid van het land nooddoelende stellingen door te drijven.

* * *

» Nu onze Staatsinstellingen van Vlaamsche-extremistische zijde worden ondermijnd, schreeuwen ze moord en brand en wilden niet inzien dat zij de eerste en voornaamste schuldigen zijn en dat het Vlaamsche extremisme het product is van hunne eigen moedwillighein van voorheen.

» Nu wij het eeuwfeest van 's lands onafhankelijkheid in volden luister gaan vieren in een land dat op heldhaftige wijze den vreemden verdrukker het hoofd geboden heeft en dat op mannoedige wijze de grooste beproevingen heeft ondersteaan ;

» Nu mogen er in 1930 geen kinderen van de slavin meer zijn maar allen kinderen van de vrije vrouw.

» 't is te zeggen dat er in ons land geen bastaards op gebied van taalrecht meer mogen zijn, doch alleen lanskinderen die, naast gelijke plichten ook gelijke rechten bezitten.

» Met genoegen stellen wij vast, dat verschillende Vlaamschtalige bladen in opgemerkte hoofdartikels deze gedachten hebben verdedigd, het gevaar inziende en de overtuiging deelend dat zij, die het land willen verdeelen, geen beter bondgenooten hebben dan de mannen der op eenlange voet gesteunde Brusselsche centralisatie.

» Zoo schreef dezer dagen de abbé Norbert Wallez, bestuurder van de katholieke « XXe Siècle » in zijn blad het volgende :

« Door een groote gunst van het lot bezitten de Belgen twee talen, twee letterterkunden, twee gevoelsgebieden, twee kulturen. Waarom zouden wij de eene of de andere verminken ? Waarom zouden wij de eene of de andere tegenwerken ? Beide zijn onmisbaar voor onze oorspronkelijkheid, onze vruchtbaarheid, ons gezag en ons aanzien. Het is dwaas het niet te nevroeden. Het zou misdadig zijn ze te kwetsen ».

* * *

» Dezelfde gedachten worden uitgedrukt door onzen liberalen confrater « Le Matin » van Antwerpen, in een artikel waarin bewezen wordt, dat de taalkwestie tot geoordeeling van de Vlamingen en met den noodigen eerbied voor hun kultuur, in het raam van den Belgischen staat kan en moet opgelost worden.

» Treffend is vooral de verklaring van genoemd blad dat «zekere politiek, die er op gericht is om de Vlamingen te doen doorgaan als slechte burgers en als vijanden van België, terzelfdertijd belachelijk en misdadig is». « Le Matin » voegt er zelfs uitdrukkelijk aan toe : «Die politiek is overigens in het diepste diskrediet gevallen».

» Zij is in diskrediet gevallen, voegen wij er bij, omdat de ware verdedigers van de belgische eenheid en van onze Staatsinstellingen thans inzien, dat, kost wat kost het extremisme naar beide zijden moet bestampt worden.

» Al wie vrede en rust onder de burgers zil doen heerschen en al wie ingenomen is met de eenheid en de onverdeelbaarheid van 't land begrijpt dat het rijk der overneerschers, wie ze ook wezen, inweiken zin zij hun streven ook richten, moet uit zijn.

» Op de puinen van een door zijn eigen aanhangers ondermijnd centralisme moet het stevig gebouw van den nieuwen belgischen Staat opgericht worden, met grondvesten die in de komende eeuwen weerstand zullen bieden aan den tand van den tijd.

» Dan alleen zullen de Belgen, onder een regiem van vrijheid en gelijkheid wezen wat Schiller door Tell doet zeggen tot de Zwitsers : Wij willen zijn een eenig volk van broeders, dat nood niet scheiden kan, ook niet in gevaar. « Said einig ! » riep hij uit. Wees één ! »

Aan de Roode Broeders.

Het strooivuurke van den 6 maandendienst is ver uitgebrand.

Wij hebben het voorspeld ; eenige weken dam-tam en dan.... den asem kwijt. Nu, dat kwam te pas in hunne politieke barak.

Tijdens de bespreking van de wet Jaspar worden ed christene Democraten (die zulk goed werk doen in de regeering) uit gemak voor « verraders » judassen, verkochten... Daar meenden zij de menschen mee te bedotten maar tot hun woedend spijt... het pakte niet.

Maar nu gebeurt er iets om van omver te vallen !

De Wet is nog maar een paar maanden gestemd en de roode paljassen bemerken dat ze door gansch 't land goed onthaald is. Dat de werklieden — ook socialisten — met vreugde hebben vernomen dat meer dan de helft der soldaten — en eerst en vooral de arbeiders — maar 8 maanden meer zullen moeten dienen ! Nu komen die kwakzalvers aan de menschen wijs maken dat dit alles aan hen te danken is !

Zijn dat menschenfoppers ?

Als er iets goeds is dat van de regeering uitgaat, dan hebben zij het gedaan — is het iets waar de menschen last van hebben of tegen zijn, dan hebben die het verraders van christene Democraten bekuischt. Doch zij vergeten gewoonlijk te zeggen dat hunne Ministers als zij de macht in handen hadden, de frank hebben helpen kelderen met hunnen collega Franqui ; de ijzerenwegen hebben verkocht en de duizenden werklieden hebben afgedankt (is 't waar Heer Ansele, Minister van Spoorwegen ?) — de levensduurte hebben vermeerderd, den index doen stijgen, en... Een miljard en half nieuwe belastingen hebben doen stemmen. Sedert zij uit 't Ministerie weg zijn en vervangen wierden door een paar christene Democraten zijn er al wat verbeteringen voor de werklieden doorgekomen en meer werk verricht op één jaar als door de roode « hebben » op vier.

Met de tong zijn ze fel, de mannen met den grooten mond.

Wie is de Baas ?

Gij, of uw zoon van zestien ?
Gij, of uw dochter van zeventien ?

Ja, 't is nu wel gewordenide eeuw van het kind, van het Kind met een hoofdletter.

Het kind werd hoofdzaak. 't Werd in strijd onder denkers, opvoeders, uitvinders van methoden, levensregels, inrichtingen... wacht laat ik er eens een tijdje van maken : Men kreeg toen kinderwetten, kinderartsen, kinderbewaarplaatsen, kindercouranten, kinderkamers, kindermeuden, kinderjuffrouwen, kinderturnen, kindervoeding vanwege de gemeente alles om het kind te bewaren en te beschermen.

Wat zou het een prachtkind worden !

Men kreeg kinderbals, kindervoorstellinlingen, kinderclubs, kinderuurtjes aan den radio, alles om het kind te vormen en te ontwikkelen.

Wat zou het een prachtkind worden !

Nu zijn we zoover dat we de eerste oogsten binnen hebben. Vele kinderen van toen zijn volwassen menschen geworden, en hebben een tweede generatie voortgebracht.

Dat tweede zou dus nog betere kernen hebben.

En wat is de jeugd van heden ?

Waar is dat verwachte prachtkind ?

't Is over het hoofd gegroeid !

't Heeft ons onder den duim !

Dat is 't resultaat : dat de jongen van nu de houding heeft tegenover zijn overheid als een bolsjewiek tegenover monarchie. Dat hij rookt als een Turk. Dat hij zakgeld heeft voor een week waar wij vroeger maanden moesten naar toekomen. Dat hij enkel thuis komt, eten en slapen. Dat hij zelf, zal betalen wat meeder per gratie van het loon mag hebben.

Dat de jonge dame zich kleedt op eene wijze waarover moeder zich moet schamen. Waarover de broers soms blozen. Dat ze haar loon besteed aan opschik en kleeding.

Wat levert het huidige geslacht ? Dat vroeger genoot van al die kindersalt en kinderdat ?

Het geeft ons : kindermoord. Kinderbeperking en kindersterfte.

Niet de tijd, de wereldgeest of de tegenwoordige tijd zoeals dat heet, is daarvan de oorzaak.

Zeker, de tijd is gevaarlijker.

Maar zie : als de kapitein zijn schip door kalme zeeen stuurt, gaat alles van een leien dakje. Doch daar breekt de orkaan los. Wat ? Het schip moet er onder stoomzeeen benken, alles kraakt, de dood grijnst.

Wat moet de kapitein zeggen ? Of daar kan hij niet tegen ?

Hij springt er voor, grijpt het roer, spant de spieren tot barstens toe, ogen pellen uit, de bestikas kraakt maar de baas : wil hij blijven, 't is zijn schip ! Dat moet hij thuis brengen !

Precies nu niet van tijdsomstandigheden, die in ons land onder ons schuldig zijn in de hand te bezorgen.

Dat moet ge maar uitkijken van wiekant de wind komt ... en uw kinderen den omgang met Jan of Piet verbieden !

Dan moet ge maar schrap zetten en u niet omverlaten vrooien ... en alle zeeuw en gezamelijk en uitjes, voor 't jongvolk.

Dan moet ge maar de ogen dicht kneet geven, want de stoetzee dreigt over al ... en boeken en kranten en voorpaden en uitstapjes die niet deugen, verbieden !

Dan moet ge maar als 't te erg wordt, de mast van uw schip kappen ... en uw onderlijk gezag, uw gezag door God gegeven, ten volly gebruiken.

Wie is de baas ? De ouders of het huiselijk schipje zal in 't orkaan ten eerder gaan.

BUITENLAND

ENGELAND.

Treffendende van twee zusters. — Twee oude dames te Londen, onafscheidelijke metgezellinnen geteurende meer dan 60 jaar, namen Zaterdagmiddag afscheid van elkaar, de eene om naar het zuiden te gaan, de andere om terug te keeren naar haar eenzame woning. Een paar uur later waren beiden dood.

Het waren zusters : Clara en Polly Verinder. Beiden waren ongeveer 70 jaar en woonden sinds menschenheugenis in een woninggje in Witechapel. In de geheele buurt stonden zij bekend als onverschrokken helpsters van mishandelde dieren — onverschrokken tegenover de wreede eigenaars en tegenover moegelijke verzetpogingen der beesten. Ofschoon elk niet meer dan anderhalven meter lang, zouden zij elken kerel te lijf zijn gegaan om hem zijn slachtoffer te ontrukken.

Zij dreven een klein winkeltje in petroleum en steenen potten. Zaterdagavond moest Clara naar het ziekenhuis en Polly sloot de zaak. Zondag kwam iemand uit het ziekenhuis aan het winkeltje om te zeggen dat Clara gestorven was. Hij kreeg geen antwoord en toen de politie zich toegang had verschaft, vond zij Polly dood in bed liggen. Haar einde was het gevolg van een beroerte.

DUITSCHLAND.

Een moeilijke kwestie. — Een deurwaarder in Schwabhalb verkeerde in groote verlegenheid.

Als zeer aanwezige ambtenaar had hij bij een landbouwer in het naburig Breitenstein geslaagdelijk zoveel wegens belastingschuld verkocht, dat eindelijk niets meer aanwezig was dan volstrekt onontbeerlijke zaken. Maar onze deurwaarder meende dit maar onverichterzake te moeten naar huis gaan, toen zijn oog viel op... den hanshoen. Hij nam dezen in beslag, zette er een protokol bij, alleen verzegelen kon hij den hanshoen niet. Toen hij den eigenaar vroeg of ongehuwde aanstaande als bewaarder, weigerde deze beslist en echte het beroep van de onmiddelijke verwijdering van den hanshoen. Tevergeef zocht de deurwaarder naar een plaats waar hij den hanshoen tot den verkoopdag zou kunnen onderbrengen, want ook de eigenaar van de zaak, Paaskamer, weigerd, dit onwelkiekende pand in bewaring te nemen. De deurwaarder, ten einde raad, bezat al zijn onmiddelijken dwang verkoopt onder voorwaarde dat een hanshoen een onmiddelijk aan beloof onderhevig voorwerp ... Doch dit belegde hem een aanzienlijke wegens oneerlige verklaring. Voordat het gerecht over al deze bezwaren beslist heeft, kan nog eenigen tijd verstrijken. In Breitenstein is men zeer benieuwd hoe het zeval zal afloopen : of de hanshoen werkelijk geveild zal worden en of een kooper zal opdagen.

Beelden op afstand overbrengen. — EENE NIEUWE UITVINDING. — Uit Berlijn : De Radio geldin dat een nog zeer eenvoudig uitgedrukte, uiterst eenvoudig en weinig kostelijk, en bewegingsvrije beelden op afstand over te zenden, heeft per gewoon draad, hetzij draadloos.

Het vraagstuk van den radiocinema heeft dan hoogen beslissenden stap geslaan.

De bewegende beelden worden geschijnen op schijnen van 9x12 en van 21x23 geplaatst [illegible] gaan. Zij herinnerde zich nog zeer goed de bijzonderheden der inname van Erivan door de Russen in 1827. De eerstwelinge had zoozeer ziekte gekend en was op 't einde van haar leven volkomen goed te been.

ITALIE.

Een Pauselijke trein. — Het bestuur der Staatsspoorwegen heeft, naar de dagbladen melden, de noodige maatregelen getroffen voor het onmiddellijke bouwen van een Pauselijken trein.

Deze zal ingericht zijn zooals de koninklijke trein en bovendien een kunstvol ingerichte kapel behelzen.

Hij zal samengesteld zijn uit een salonrijtuig, den Paus voorbehouden, een ontvangstsalon, een eetsalon, een werkkabinet, een slaapwagen en een kapel; hierop zullen slaapwagens en eetwagens volgen. Voor het gevolg van den Heiligen Vader : een keukenwagen en foergons.

De wagons zullen behangen worden met stof, waarop de pauselijke wapens geborduurd zullen zijn. Deze zullen ook in metaal op den buitenkant der wagens aangebracht worden. De trein zal electrisch verwarmd worden.

Men vernoemt anderzijds dat talrijke automobiel- en vliegtuigenfirma's dezer dagen hun diensten ten Vatikaan aangeboden hebben.

Interviewu met den Paus. — De briefwisselaar van de « United Press » te Rome, heeft een intervieuw gehad met den Paus naar aanleiding van de overeenkomst, welke tusschen het Vaticaan en de Italiaansche regeering is tot stand gekomen.

De grooie vreugde welke de erkenning van de souvereiniteit en de onafhankelijkheid van den H. Stoel onder de katholieken der geheele wereld heeft verwekt, heeft den Paus buitengewoon veel genoegen gedaan... « Het is zeer verblijdend voor ons », zoo zeide hij, « deze vreugdeuitingen te vernemen en het feit, dat de geheele katholieke wereld de geeuurtenissen der laatste dagen met deze opmerkelijke vreugde heeft ontvangen, bewijs dat de katholieke wereld met ons begrepen heeft en met ons verheugd is. In alle landen stroomden de katholieken in de kerken te zamen om uiting te geven aan hun dankbaarheid alsof deze verzoening hen zelf betrof. Het feit dat zij zich op zoo grooten afstand bevonden verminderde hun groote vreugde niet, doch verhoogde hun geestdrift zelfs nog. Het was alsof er in hun eigen land een feest werd gevierd ».

De Paus verklaarde voorts dat de rechtvaardigheid der overeenkomst tusschen de Italiaansche regeering en het Vaticaan door een groot deel der wereld wordt erkend.

« Thans is de overeenkomst bereikt, zeide Z. H. ten slotte en wat meer is, de vruchten er van zullen nog komen... In de toekomst zullen wij het goede zien dat de regeering zal voortbrengen. En dan, eenige nog veel arbeid verricht te worden ».

TURKIJEN.

Eene vrouw van 135 jaar overleden. — Eene Turksche vrouw wonende te [illegible] genaamde Nasat Alser Kiri, is overleden in den buitengewoonen ouderdom van 135 jaar. Zij herinnerde zich nog zeer goed de bijzonderheden der inname van Erivan door de Russen in 1827. De eerstwelinge had zoozeer ziekte gekend en was op 't einde van haar leven volkomen goed te been.

MANGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 4 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

H. RIDERHAGARD.

Zijn geweer grijpende, sprong Leonard recht. Nader en nader kwam het dier, rondzwevende in steeds enger wordende kringen : 't vergat de tegenwoordigheid van den levenden in zijn verlangen naar den doode. Leonard richtte zijn wapen op, mikte en schoot. Luide weerklonk het schot in de stille lucht en weerkaatste in het gebergte. Eene wijl zweefde de getroffen vogel op zijne wijd uitgestrekte vleugels, dan krommen deze te samen en het dier stortte neer, in zijnen doodsstrijd den rotsachtigen bodem slaande met zijnen sterken snavel.

Leonard bleef een oogenblik het bloeddorstig, thans machteloos dier aanschouwen en keerde dan terug naar het lijk zijns broeder ten einde het zoo goed mogelijk geroed te maken tot begraving, hem de oogen sluitende, de magere, versletene handen samenvouwende op de borst.

Wanneer alles voorbij was, rustte hij uit van zijne droevige taak, toen hem plots eene gedachte door den geest ging.

—Waar zijn die Kaffers toch heen? sprak hij luid, verwijl zijne stem akelig klonk in de eenzaamheid ! Hé, Otter ! Otter !

De bergen werkaatsten : Otter, Otter ! doch een antwoord kwam er niet. Opnieuw riep hij vruchteloos. Alhoewel met tegenzin het lijk verlatende moest hij toch op zoek gaan. Hij legde aus een rooden zakdoek over de gelaat, om de gieren weg te houden en richtte zich daarna naar de rotsen, die het hoogvlak omringden, op hetwelk de hut had gestaan ; op vijftig stappen van den rotsen was eene hoke in den bergwand zichtbaar.

Daar sliepen de vier Kaffers en 't was hunne gewoonte voor de opening der grot 's morgens een vuur te branden ; doch op dezen morgend was er geen vuur te zien en van de Kaffers ontwaarde men geen spoor.

— Wat, slapen ze nog ! sprak de verbaasde Leonard, die zijn oogen niet geloven kon, hij liep de grot binnen, roepende : Otter ! Otter ! terwijl hij een schop gaf aan een negerlichaam dat bij den ingang lag. Het lichaam bewoog niet, wat vreemd was, want zulk een schop was wel voloeende, om den meest luien Basoeto uit zen diepsten slaap te wekken. Leonard bukte zich, doch op hetzelfde oogenblik sprong hij met een kreet van afgrijzen achteruit :

— Groote God ! riep hij, 't is Cheat ; hij is dood.

Op dat oogenblik weerklonk van uit de diepte der grot de zware stem van Otter, die riep in Afrikaansch Hollandsch, de taal die hij gewoonlijk sprak.

— Ik ben hier baas, doch ik ben gebonden. De baas moet mo lossnijden, want ik kan me zelven niet verroeren.

Leonard trad nader en aan het uiteinde der grot vond hij Otter liggen, stevig vastgebonden aan armen en voeten, het aangezicht vol builen en kneuzingen. Met zijn jachtmes sneed hij de koorden door en den man meer dragende dan hem leidende, bracht hij hem buiten de grot.

Otter was een dier Kaffers met platneuzen, dus van het bastaard Zoeloeras. De twee broeders hadden hem stervende gevonden, half dood van honger en sedert enkele jaren was hij hun trouwste dienaar. Zij hadden hem Otter genoemd, omdat zijn echte naam letterlijk onuitspreekbaar was en tweedens omdat hij zoo bijzonder goed zwom, beter dan een wezenlijke otter had kunnen doen.

Van gelaat was de man afstootelijk, vooral wegens dien neus, en van gestalte was hij een monster, een dwerg, niet hooger dan vier voet. Wat hij in lengte niet had, dat bezat hij evenwel in de breedte : men zou gezegd hebben een man, die een reus had moeten zijn en die op kunstmatige wijze tot deze afmetingen was verkleind. De sterke spieren, die eene bijna bovenmenschelijke kracht verrieden, zijn lange ijzeren arm, dat massieve hoofd, alles droeg bij tot die veronderstelling. Zijne oogen waren wonderlijk genoeg, bijna geheel zwart.

Op aanvraag van Leonard, die ook het Afrikaansch Hollandsch sprak, legde Otter uit wat er voorgevallen was.

Luister, baas ! Gisteren avond kregen uwe Basoetoe-knechten het in 't hoofd te deserteeren. Mij zegden ze er geen half woord van en alhoewel ik hen geen minuut uit het oog verloor, was het mij onmogelijk in hunne gedachten te lezen. Zij wisten wel dat, hadden zij mij iets toevertrouwd, ik hen zou geslagen hebben. Zij wachtten dan tot ik in diepen slaap was en vielen dan op mij neder en bonden mij vast, opdat ik hen niet meer zou hinderen en ook opdat zij baas Thoms geweer zouden kunnen meevoeren en nog andere dingen meer. Ik zag spoedig hun plan in en, alhoewel hen ik hen in 't gezicht uitlachte was mijn hart zwart van woede.

Toen de Basoetos mij hadden vastgebonden en uitscholden en hadden gezegd dat ik van honger kon sterven met mijne blanke meesters, die zoolang naar goud hadden gegraven om niets te vinden, maakten zij zich van alles meester, tot op den ketel toe en kwamen daarna, elk op beurt, mij in 't gezicht slaan, terwijl een, met een brandend stuk hout mij een wonde aan de neus toebracht.

Dat alles onderstond ik geduldig. maar toen ik Cheat, zag afkomen met baas Toms' geweer, dat gij mij geschonken hebt, dan ging het te ver en met een sprong was ik bij Cheat. Zij hadden vergeten dat, al kon ik niets doen met mijn armen, mijn hoofd nog sterk was. Met mijn hoofd liep ik hem te pletter tegen den rotswand. Als een stier had ik hem opgevangen en tegen den muur gedrukt. Een schreeuw, maar 't was zijn laatste ; hij zal nooit meer schreeuwen. Toen sloegen de anderen mij als razenden, en ik, machteloos en gebonden, moest mij met een geroutel laten neervallen en voor dood spelen.

De Basoetos, meenende mij vermoord te hebben, namen in allerijl de vlucht want zij meenden dat gij mijn geschreeuw zoudt gehoord hebben en met uw geweer mij ter hulp zoudt komen. Zoo verschrikte en bezorgd waren zij, dat zij 't geweer en bijna al de overige dingen achterlieten. Toen ben ik in bezwijming gevallen van uitputting, baas en dat is heel de historie. Nu, 't [illegible] baas Tom toch plezier doen te vernemen dat ik zijn geweer heb behouden ; als hij dat zal vernemen, zal hij zijne ziekte vergeten en zeggen : « Wel gedaan, Otter : uw kop is hard, jongen ».

— Maak uw hart ook hard, Otter ! zegde Leonard droevig ; baas Tom is dood. Hij sterf dezen morgend [illegible] koorts heeft hem gedood, zoals zij de overige Inkosis (hoofdmannen) [illegible].

Otter hoorde toe en, zijn gewoon hoofd latende neerzinken, zat hij een wijl in overpeinzing. Toen hij 't hoofd verhief, zag Leonard iets dat hij nog nooit had gezien : tranen in Otter's oogen.

— Kom, zegde Leonard ; ik durf zijn [illegible] niet lang alleen laten.

Otter volgde zijn meester slechts langzaam, want hij was nog zwak van bloedverlies. Ter plaatse gekomen ontwaarde de dwerg ook dat de hut was meegesleept door het orkaan.

— Geen twijfel, sprak hij ; de kwade geesten waren buiten dezen nacht. Toekomende maal zullen de goede ons beschermen.

In zijne beeldrijke taal begroette Otter daarna het lijk zijns meesters, waarna hij aan zichzelven dacht, zijne wonden uitwaschte en vervolgens het weinige, dat hun tot eetmaal kon strekken, begon te bereiden.

Na het eten droegen beide verlatenen het lijk in de grot om het tijdelijk te bergen. Het was Leonard's voornemen bij zonsondergang zijn broer te begraven ; langer wachten was niet mogelijk, doch tot dan toe wilde hij het lijk bewaken. En daar, in [illegible] alle leven en beschaving had Leonard Outram voor de laatstemaal naast hem stoffelijk overschot van hem [illegible] dat hij nog liet te hebben aan de wereld.

De uren vloden om.

Kond het middaguur hod een verkwikkende slaap. Otter gebeed hem stelt, zoodat hij in de grot en zan Leonard oordeel vroeg om met Thomas gezeten het gelaat der jacht te gaan beproeven en mondvoorraad [illegible] ontbaak te gaan zoeken.

Leonard het hem aan doch legde hem op toen zijn ondergang terug te zijn, daar hij zijn hulp noodig had.

Waar zullen wij eenen put graven ? vroeg de dwerg.

Ierar is er [illegible] graven, antwoordde Leonard vermoeiend, de dode graef het zelf ; wij zullen hem leggen in den laatsten put dien hij groef om naar goud te zoeken.

Een goed gedacht, merkte Otter op alhoewel het waarschijnlijk is dat baas Tom er een goed niet aan zou gegraven hebben hadde hij er de bestemming van gekend. Maar, wie weet er tot welk doeleinei hij werkt ?

Op die woorden vertrok de dwerg en verdween uit het oog nadat Leonard hem nog opgedragen had eenige rotsblein mee te brengen dezelfde waarvan Thomas zoo bijzonder veel hield. Verder en verder ging Otter, overwegende in zichzelven.

Wat moet baas Leonard nu gaan doen ? sprak hij binnen's monds nu zijn broer dood is en de Basoetos gevlucht zijn. Zal hij voortgaan met te delven naar dit gele ijzer, dat zoo moeilijk te vinden is en waarvan iemand als hij 't vindt, niet eens een goede speer kan maken ? Doch wat gaat het u aan, Otter ! Wat de baas doet, dat doet gij... en hier ben ik waarachtig op het spoor van wild.

Otter had gelijk. 't Was een verschrikkelijk heete dag. 't Was zomer in Afrika, het seizoen van koorts, donder en regen ; geen die zijn leven naar waarde schatte, waagde zich bij zulk een weer in deze streken om bijna zonder voedsel en zonder dak te zoeken naar goud. Doch fortuinzoekers zien er zoo nauw niet op om hun leven te wagen. Zonder het te weten worden zij fatalisten. Wie moet sterven, reisenezen zij, zal sterven en de andere overleven toch. En daar over het algemeen niemand aan hen mist, is er ook noodt iemand om hen te weerhouden.

Toen Leonard Outram, zijn broer en twee reisgezellen van de inboorlingen hoorden dat op eene bepaalde plaats in 't gebergte namelijk op het Portugeesch gebied, dicht bij den laagsten tak der Zambese goud werd uitgegraven als ijzeretsen toen zij, ten koste van twee geweren en een jachthond, van het over de streek heerschende opperhoofd de toelating bekomen hadden om de opzoekingen te doen, lieten zij zich niet afschrikken door de koorts en het slechte seizoen. In de eerste plaats waren hunne middelen niet groot en verder vreesden zij dat een ander meer ondernemend persoon zich drie geweren en twee jachthonden van de concessie wel eens zoeker de voeten zou komen wegmaaien.

Zoo reisden zij vol ijver naar de plaats der verborgen rijkdommen en met de medehulp van zulke inlandsche arbeiders als zij konden ontdekken, begonnen zij het zoeken. In 't begin waren zij redelijk gelukkig ; waar zij groeven vonden zij « kleur » en hier en daar zelfs hoopjes. Hunne hoop nam toe, toen een der vier, Askew was zijn naam, door de koorts was neergeveld en stierf. Zij dolven hem een graf en zetten het werk met afwisselend geluk voort. Johnston, een ander hunner gezellen werd op zijne beurt ziek en na een maand gekwijnd te hebben stierf hij eveneens.

(Wordt vervolgd)